

ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Δελτάριον βραβευθὲν ἐν τῷ διαγωνισμῷ τῆς «Πινakoθήκης»

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Δημ. Καλογερόπουλον

Ἄν καὶ σήμερον δὲν ἔγραψα ἡδὺ τὸ ποίημα, καὶ ἀγ-
καλὰ εἶνε ἀφιερωμένο σὺν φῶς τῆς σελήνης, νομίζω ὅτι
ἤμπορεῖ νὰ ἰδῇ καὶ τοῦ ἡλλοῦ τὸ φῶς. Τὸ ἐξέτασα μὲ με-
γάλη προσοχὴ καὶ εἶδα ὅτι κἄμποσοι στίχοι ἔπρεπε νὰ
προβάλουν σὺν φῶς τῆς ἡμέρας. Αὐτοὶ μὲ παρακίνησαν
νὰ τὸ δημοσιεύσω καὶ μοῦ ὑποσχέθησαν ὅτι, θὰ προστα-
τέψουν τοὺς συντεράφους, τοὺς ἐκείνους ποὺ θὰ τρέξουν
μαζὶ τοὺς σὶν ὠκεανὸ τῆς δημοσιότητος. Αὐτὸ μὲ ἔπει-
σε, γιὰτὶ κατόπιν σκέψεως εἶδα ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ
μετὰ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὁδοιπόρων ποὺ πηγαίνουν
γιὰ ἓνα ἱερὸ σκοπὸ.

Εἰς τὸν αἰθέρα ἡ λάμπι σου προβαίνει
Ὡς ἔβγαινε σὴν πρώτη μου ἡλικία
Ἄλλ' ἔγινε σ' ἐμένα τώρα ξένη.

Καρμὺ δὲν κλειῶ στὰ στήθη μου εὐτυχία
Κι' ἂν μεσ' στὴ γῇ λίγο θὰ ζήσω ἀκόμα,
Θέ νῆχω συντροφίαν τὴν δυστυχία.

Ἐὸν θυμᾶσαι π' ἀνοίγα τὸ στόμα
Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὰ πρῶτα βράσανά μου
Γυρμένος μεσ' τὸ πρᾶσινο τὸ χῶμα,

Καὶ σὺ δειχνα στὴ δόλια τὴν καρδιά μου
Βαδίζω πληγὴ ποὺ μιὰ σκληρὴ εἶχε ἀνοίξει
Γελώντας με τὴν ἄγρια δυστυχία μου.

Πόσες φορές ἡ λάμπι σου εἶχε ρίξει
Παρηγοριὰ στὰ φλογισμένα στήθια
Καὶ τὸ θυμὸ μεσ' στοὺς λαιμοὺς εἶχε πνίξει.

Κι' ὅταν τοῦ κόσμου ἡ παγωμένη ἀλήθεια
Ἐπρόβαινε μὲ βλέμμα ἀγριεμένο,
Ἐσὸ μονάχο μᾶθνες βοήθεια.

Τώρα μιᾶν σὲ κόσμο χαλασμένο
Ποῦ μιὰ ψυχὴ δὲν κλεῖ, δὲν κλεῖ ἓνα κοῖτο,
Σὲ μαῦρο κοιμητήρι φωτισμένο.

Μὲ τοῦ σοφοῦ τὸ μάτι σὲ διακρίνω
Καὶ τρομερὰ τὸ στήθος μοῦ ἀπαράζει
Καὶ φαρμάκι θωροῦντάς σε ἐγὼ πίνω.

Ἡ λύρα μου ἡ χρυσὴ θερμὴ σὲ κράζει,
λάβε ζωὴ καὶ διώξε ἀπὸ μπροστά μου
Αὐτὴ τὴν ἐπιστήμη ποὺ μὲ σφάζει,

Ποῦ ἐνέκρασε γιὰ πάντα τὴν καρδιά μου,
Ποῦ μ' ἀφαιρᾷ τὸ φῶς ἀπὸ τὸ βλέμμα,
Ποῦ κόβει τὰ φτερὰ στὴ φαντασία μου,

Ποῦ τὰ πάντα μοῦ λείπει εἰς ἐν ἑνί,
Ποῦ πῶς κι' ὕρετὴ καλεῖ μαρία
Ποῦ τὴ ψυχὴ μοῦ πνίγει μεσ' στοὺς αἵμα.

Ὡ! δόστε μου τὴν πρώτη μου λατρεία
Ν' ἀνυψωθῶ σι' ἀγαπητὸ μου ἀστέρι
Γιὰ νὰ αἰσθανθῶ κ' ἐγὼ τὴν ἡσυχία,

Ἀφήσατε μιὰ δέσμη νὰ προσφέρω
Ἡ ψυχὴ μου δειλὴ, ταπεινωμένη
Εἰς τὸ Θεὸ ποῦ ἀκόμη δὲν ἤξερε.

Μέσ' στὴ λάμπι ποὺ βλέπετε τὴν ξένη,
Ἀφήσατέ με νὰ θάψω τὴν καρδιά,
Ὅτι ἱερὸ μέσα στοὺς στήθος μένει.

Ἐκεῖ ἔχω θάψει τὴ χρυσὴ ἡλικία,
Ὁ νοῦς μου ἐκεῖ τριγύρω φτερουγίζει,
Ἐκεῖ ἔχω θάψει κάθε μου εὐτυχία,

Στὸ κοιμητήρι αὐτὸ ποῦ μὰς φωτίζει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ